

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 2

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

8. května 2008

VŠECHNO NAJDETE NA INTERNETU

Rozhovor s ředitelkou Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu Lenkou Lázňovskou

Ve funkci ředitelky jste nedávno vystřídala Františka Zborníka. Proč ke změně ve vedení NIPOSu došlo?

František Zborník dostal nabídku, která se neodmítá – stát se ředitelem odboru umění na ministerstvu kultury.

Když přichází nový šéf, nese s sebou většinou změny. Chystáte nějakou revoluci ve fungování NIPOSu?

Žádnou zásadní změnu nechystáme, až snad na to, že ta organizace se musí víc modernizovat. Přiblížit se k těm, kterým slouží. Komunikace dnes probíhá výrazně pomocí médií a internetu. Takže to nás také čeká. Jeden z našich časopisů, Místní kultura, jsme už převedli na internetovou verzi. Ne, že by se například Amatérská scéna ze dne na den přesunula čistě na internet, ale myslím, že musíme zatlačit na oddělení, které to má na starosti, abychom měli lepší web. Chceme našim odběratelům umožnit, aby se co nejjednodušeji dostali k informacím, které hledají, aby na internetu byly přihlášky, propozice a další informace.

S Divadelním ústavem bychom měli spolupracovat na snad vznikajícím projektu veřejného portálu kultury. Naše představa je, že by měl být interaktivní, že by do něj měly vkládat informace obce, města, jednotliví pořadatelé, a uživatelé by mohli vyhledat, co se všechno v kultuře děje.

Pokud jde o amatérské divadlo jako takové, tak novinkou je, že jsme se dohodli s občanskými sdruženími celonárodního typu, jako je SČDO, ADA a další, že ustavíme Koordinační radu, kde bychom se měli bavit o všem podstatném, co se v amatérském divadle děje. To ale neznamená, že se zmenší role Odborné rady, která je naším odborným garantom. Občanská sdružení ale jsou pro nás zástupci jistého spektra amatérů a chceme se s nimi bavit o tom, jestli systém přehlídek tak, jak teď je, funguje. Mohou nám pomoci při tom, když budeme vyjednávat například s krajskými úřady o jejich podpoře.

Zmínila jste Divadelní ústav. Před časem se mluvilo o sloučení NIPOSu právě s Divadelním ústavem...

Ta myšlenka zaplaťpánbůh pro tuto chvíli vzala za své, protože ta inte-

grace nebyla systémová, ale bylo to spíš na úrovni, řekla bych „kdo koho požere“. A to bylo špatně a nemohlo to samozřejmě fungovat. Ale to neznamená, že se k tomu už nikdo nikdy nevrátí. Říká se, že se pan ministr zavázal, že radikálně sníží počet příspěvkových organizací ministerstva kultury. Což může udělat tak, že některé předá například krajům, nebo je může zrušit, nebo některé sloučit.

Mluvila jste o tom, že se pokoušíte vyjednat lepší podporu amatérskému divadlu ze strany krajů. Rýsuje se něco konkrétního?

My jsem s ministerstvem domluvení, že do Rady pro kulturu Asociace krajů, ve které sedí zastupitelé, předložíme situační zprávu o stavu neprofesionálních uměleckých aktivit doplněnou o přehled krajských postupových přehlídek. Chceme přesvědčit všechny kraje, aby je podpořily.

Jaké šance tomu dáváte?

Pokud oddělíme Prahu, kde je situace složitější, tak se mi zdá, že je v ostatních krajích nakročeno, protože kraje, které nedávají nic, je málo. Dnes už i kdejaké město má svůj grantový systém, kde soubory mohou požádat o peníze na činnost, na novou inscenaci, na kostýmy, mohou si požádat o peníze na zahraniční zájezd. Soubory takto už dostávají docela hodně peněz.

-das-

VE SPIRÁLE ČASU SE HRA DOSTÁVÁ DO DNEŠNÍCH DNÍ

Rozhovor s asistentem režie a vedoucím souboru Janem Krškou

Výrazným prvkem vašeho představení je živá muzika. Jak jste došli k tomu, že živou hudbu použijete a jak jste přišli na tuto kapelu?

Předtím jsme to praktikovali tak, že jsme neměli živou kapelu a řekli jsme si, že to zkusíme. Oslovili jsme hudební skupinu Barel rock, to jsou veterináři z okolí Žďáru a Jan Bořil je vede. A ti s tím souhlasili, tak jsme to nacvičili a já myslím, že to byla šťastná volba.

Které téma pro vás bylo stěžejní, které vás prvotně vedlo k této inscenaci nebo touto inscenací?

Že ve spirále času se vlastně ta hra dostává do dnešních dní a ty problémy, které byly kdysi, nezaměstnanost a to všechno - že v podstatě ta hra je aktuální. To byla jedna z věcí, potom tam ještě bylo to výročí Voskovce a Wericha. Takhle jsme uvažovali, a takže jsme to zkusili a myslím si, že to vyšlo.

Jak jste vnímali diváky? Protože publikum bylo velmi mladé...

Byli skvělí. Je vidět, že to je vychované obecnstvo, divadelní. Samozřejmě příliš mladé, které nemá žádné zkušenosti s dobou minulou a malé s dobou současnou. Ale i tak jsme byli překvapeni, jak diváci byli bezvadní - podle nás. Samozřejmě, že jiné představení, jiný náboj - to by všechno bylo, kdyby byl dospělý divák, večerní představení. Takhle řada osvědčených vtipů nemá odezvu, ale toho jsme si vědomi. Když už jsme se dověděli, že budeme hrát dopoledne pro školy, tak nám bylo jasné, co nás čeká.

Na závěr...

Poděkovat za organizaci tady, za všechno pořadatelům, je to zde příjemné jsme rádi že jsme si mohli zahrát. A doufáme, že zde nejsme naposledy...

-jb-

J. Voskovec, J. Werich:

Balada z hadrů

DS D.K. Žďár nad Sázavou

režie: Jiří Vobecký, j.h.

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Co autorská dvojice Voskovec a Werich znamená pro děti jednadvacátého století? Jak moc je jejich divadelní odkaz živý a do jaké míry jsou pouze jmény, které je nutné napsat do písemky pod otázkou: Autoři Těžké Barbory? Není nic lehčího než se zeptat. Během přestávky představení Balada z hadrů jsme oslovili několik diváků, jejíž věková hranice se pohybovala okolo 14 a 15 let:

Kdybyste měli v několika slovech povědět, co pro vás znamená pojem Voskovec, Werich co by jste řekli?

- Národní obrození?
- Hudební skladatelé a divadelní herci.
- Napadá mě jen hudební skladatel... komik...
- Nevim, co bych řekla... asi nic.
- Známí spisovatelé.
- Česká tradice, taková legenda prostě.
- Meziválečná obnova kultury, bez nich by to tady nebylo tak... kulturní.
- Významná historická postava... zábavné hry...
- **Které například?**
- Jo... co to bylo? Jak jsme to poslouchali v češtině...
- Hodně pro divadlo znamenali, ne?
- A asi byli hodně chytrí, když dovedli z fleku říkat a hlavně vymýšlet ty... forbíny.

-ad-

BALADA SOUČASNÁ?

XVII. celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla zahájil DS D.K. Žďár nad Sázavou inscenací hry Voskovce a Wericha Balada z hadrů v režii Jiřího Vobeckého j.h. Není snadné inscenovat dnes Voskovce a Werichovy hry, protože z divadelního hlediska jsou primitivní a naivní, ale oba autoři a herci dokázali tuto naivitu na jevišti překonat hravostí a intelektem. Dnes lze tyto hry inscenovat buď naivně v retrostylu nebo se pokusit, jako to udělali žďárští, o obtížnější posun do současnosti. Píší to koneckonců i v programové brožurě. Ale tento zamýšlený posun nás vede ke kladení si mnoha otázek. Hrají o tom, že stačí málo a mohou se z nás stát bezdomovci? Ale s kým se dnes máme identifikovat, kdo je dnes Villon?

A proti komu vlastně, když je to zřejmě jedno, jak tomu nasvědčují loga současných politických stran v závěru inscenace? Je to boj obyčejných lidí proti vrchnosti obecně? Je to příliš bipolární svět a nic mezi tím. Také scénické a kostýmní řešení nám odpoví na otázky neusnadňuje, především ve výchozím prostředí. Snaha popsat prostředí přestavbou scény se děje na úkor hravosti a divadelnosti, zatímco znakovost scény i kostýmů by tuto hravost a fantazii probouzela. Nepodařilo se najít takový divadelní znak, abychom se skutečně ocitli v současnosti a tak je zamýšlená aktualizace především slovní. Proto ty výše uvedené otázky.

Tragická fraška či satira, kterou Balada z hadrů je, vyžaduje v herecké práci vytvoření přímočaře načrtnutých typů

jednotlivých postav, jsou tak jednoduše autory i napsány. V případě žďárského souboru však herci pracují většinou s psychologickým herectvím, které se tomuto druhu divadla vzpírá, inscenaci zatěžká a rozvolňuje její temporytmus. Nejlépe se v tomto směru vypořádal Jaroslav Buček s postavou ponocného Jehana – je výrazný, a svým jednáním míří jasně k cíli.

Velkým pozitivem a osvěžením je zapojení živé kapely – skupiny Barel rock a vůbec kvalitní hudební a pěvecká složka, která inscenaci oživila, takže přes všechny výše uvedené problémy se Balada z hadrů stala důstojným zahájením letošní přehlídky a je nutné ocenit pokus žďárských vyrovnat se dnes s odkazem Osvobozeného divadla. *-naex-*

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Vloni se shodou okolností přihodilo, že jsem se v Děčíně a Třebíči stal 'nezávislým' recenzentem. Letošní pokračování v této činnosti už je záměr. Příznávám, že se mně to 'nezávislé recenzování' líbí a že to dělám rád. Jenom to slovo recenze je pro mne příliš zavazující; spíše bych to, co píšu, nazval jakýmsi zamyslením, které je ryze subjektivní – a tím se zásadně liší od stanovisek a postojů poroty, které musí směřovat k jakémusi objektivizujícímu shrnutí. Takže to, co bude vycházet v této rubrice, jsou pokusy zachytit to, co pro mne je na představení (inscenaci) nejzajímavější a nejpodstatnější. Takže co jsem viděl první den:

Pokus o scénování jedné z her Voskovce a Wericha zcela jinak než jsme zvyklí, jak se o to pokusil DS.D.K. Žďár nad Sázavou, když se rozhodl inscenovat jejich BALADU Z HADRŮ. Léta letoucí už víme, že aktualizovat jejich poetiku, převést ji do jiné doby, je záležitost obtížná, která se málokdy povede. Tato inscenace se rozhodla zapomenout na všechno, co víme o dvojici velkých klaunů-komiků-herců, o jejich osobitém humoru a inspirovaném herectví, jak to kdysi nazval Jindřich Honzl a vzala jejich text jako kteroukoliv jinou předlohu určenou pro hraní v divadle a

snažila se ji jevištními prostředky interpretovat. V zásadě jim v tomto pohledu vyšel příběh o básníku Villonovi, jež hrají nezaměstnaní, kteří jak za středověku tak kdykoliv později – tedy i dnes – patřili a patří k nejhudším z nejhudších a hlad je vždycky hnal proti bohatým. Objevila tu tedy témata sociální a politická, dokonce i sociologická, neboť postavení básníka Villona ve společnosti, která jej pronásleduje a nenávidí, je tématem o vztahu mocných a bohatých k umění. Inscenace nikterak neskryvá, že tato společenská současná naléhavost je jejím záměrem – až k tomu závěru, kdy loga našich politických stran vznášejících se nad jevištěm byla výzvou veskrze aktuálně politickou – jenom přesně nevím, zda pro ty strany nebo proti nim. I když z kontextu celého představení, v němž všechny aktualizací akcenty mají ráz spíše rebelský, soudím, že tento konec se nese spíše v duchu jistého článku Karla Čapka z poloviny 20. let minulého století, v němž všechny tehdejší politické strany označil za nepřítel demokracie. Oceňuji však, že až na tento manifestační závěr všechny další aktualizace jsou provedeny nenásilně, že se na ně netlačí, že nejsou agresivně útočné. Prostě: jde daleko více o celkový princip scénování než o různé

aktualizační vložky – především textové.

A v tom je problém inscenace. Neboť to, co zbylo pro toto scénování, byl příběh a postavy. Příběh sám není zase tak nosný, aby se o něj tento záměr mohl opřít, v textech V&W tato – řekněme dramatická – linie byla vždycky za linií revuální, linií jednotlivých čísel. A postavy se už vůbec vzpírají zevrubné charakteristice, o niž se herci – různým způsobem – pokoušejí. Prostě: interpretovat tento text jako vážný sociální, politický a sociologický příběh by znamenalo velmi bohaté herecko-režijní rozehrávání, které velký ruský a světový filmový režisér S.M.Ejzenštejn nazýval amplifikací. Tj. zmnožení, rozvedení, zvětšení prostředky, které má k dispozici jeviště a jež mohou příběh i postavy rozvinout, ba proměnit. K tomu nedošlo; zůstalo jen u zajímavého nápadu zmocnit se textu V&W tradiční interpretační dramaturgickou metodou – byť samozřejmě písně této autorské dvojice nebyly pominuty a byly i největším osvěžením představení, v němž bez oné amplifikace se prostě nepodařilo z té vážnosti aktuální tematiky vykresat vzrušivou a jiskřící divadelnost. Ale i tak: ta dramaturgická interpretační cesta si zaslouží ocenění pro svou inspirativnost.

Jan Císař

VĚTRNÉ MLÝNY? NAŠE DĚVČATA

Rozhovor s režisérem Vlastimilem Klepáčkem

Když jsem odcházel z představení Divadelního souboru při MěKS Červený Kostelec, Don Quijote aneb Veselý konec rytíře smutné postavy, byl jsem dobře nalazen, což se mi poslední dobou nestává často. To jsem ještě nevěděl, že setkání s autorem představení, zároveň režisérem a také představitelem Dona Quijota Vlastimilem Klepáčkem, mi zvedne náladu ještě víc. Tento pán totiž nepůsobí příjemně pouze na jevišti. V programu říkáte, že v každém člověku je něco z Dona Quijota. Která část Dona Quijota je ve vás?

Mluvil jsem o části Dona Quijota v tom směru, jako o touze o narovnání světa spravedlností. Aby se svět choval lidsky. Aby měl jeden k druhému blízko a nesnažil se ho jenom zabít a okrást. Také jsem chtěl najít v člověku toho blázna. V každém je trochu blázna, každý je svým způsobem trochu cvok.

Narazili jste během zkoušení na nějaké větrné mlýny?

Na větrné mlýny? Naše děvčata, když mluví, tak hodně máchají rukama a jsou úplně jako větrné mlýny.

Jak se vám režírovalo sebe sama na jevišti?

Bylo to děsně těžké. Pořád jsem sháněl někoho, kdo by se díval na ty scény zvenčí, ale nikoho takového člověk nesežene, protože všichni říkají: „Né, to je tvoje představení, já potom něco řeknu a ty mi vynadáš, že jsem to špatně pochopil“. Bylo to složité.

Našel jste nakonec „druhé oči“?

Nenašel. Jen nějaké kamarády, ale z ostatních režisérů ne. Ono bývá nevděčné někomu mluvit do práce. Nakonec jsme to zvládli sami. A také jsem koneckonců neměl moc výstupů. (smích) **Vaše představení působilo nesmírně optimistickým dojmem. Jste i vy životní optimista?**

Všichni co hrajeme jsme životní optimisté. Samozřejmě, že se vyskytují různé technické nedostatky, někteří z herců hrají poprvé, ale mají chuť, jsou optimisté, tak proč by si nezahráli? Vždycky jim říkám: „Když se dvakrát, třikrát přereknete, nic se nestane. Když lidé poznají, že hrajete s chutí a rádi, tak vám to odpustí. Kdyby si všimli, že to šumláte a chcete je podvést, tak to neodpustí.“ Tak hrají jak umí a s nadšením.

-ad-

V. Klepáček:

Don Quijote aneb Veselý konec rytíře smutné postavy
Divadelní soubor při MěKS Červený Kostelec
režie: Vlasta Klepáček

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

- Super. Moc se mně líbilo, bylo to takové veselé, úderné. Překvapila mě teda trošku ta první polovina, taková vlašná, ale potom se rozehráli. Vynikající, moc se mně to líbilo.

- Na představení se mi hodně líbil závěr, to jak to všechno dopadlo. Protože přestávka pro mě byla trošku překvapivá a čekala jsem, jak to všechno ještě dopadne. Hra se mi líbila. Bylo to velmi veselé, jsem ráda, že jsem přišla.

- Bylo to doopravdy veselý představení, příjemný. To je tak zhruba všechno...

- Fakt vtipný, místy jsem se skvěle bavila a smála, krásný písničky. Hezký.

Na anketní otázku „Máte nějaké větrné mlýny, s kterými bojujete?“ většina dotázaných přiznala, že samozřejmě ano. (Těm, co tvrdili, že ne, jsem samozřejmě nevěřil, protože, kdyby neměli, nebylo by to prostě fér ...) O jaké větrné mlýny se konkrétně jedná však samozřejmě a bohužel neprozradil nikdo. Snad se nám svěří alespoň páni porotci...

-jb-

ROZVERNÁ KOMÉDYJE O TOM, KTERAK SANCHO PANZA DVĚMA MLADÝM SRDCÍM KE ŠTĚSTÍ DOPOMOCI DOKÁZAL A KTERAK DON QUIJOTE NA STARÁ KOLENA V LÁSCE ŠTĚSTÍ NALEZL

Divadelní soubor při MěKS Červený Kostelec přijel do Třebíče s inscenací Don Quijote aneb veselý konec rytíře smutné postavy. Režisér Vlastimil Klepáček si vybral jednu kapitolu z Cervantesova románu a po svém okolo ní vybudoval příběh.

Představení začíná téměř vážně španělskými rytmy. Pak se zpívající ženy vytratí a přijíždí na plošném oslu Sancho Panza představovaný ženou. Občas se hraje v próze, občas ve verších i s pikantní pointou či rýmem, ale řád v tom nenacházíme. Stejně jako ve výtvarnu ne. A proč vlastně Sancho Panzu hraje žena?

Cítíme naivitu a inzitivnost, a najednou si uvědomujeme, že i když není zcela důsledná, je záměrná. Že je to vlastně lidové jarmareční divadlo se vším všudy, tak jak se hrává na poutích a že je tedy v řádu věci, že Sancho Panzu představuje žena, že je v řádu věci výtvarno „od Lady po Mexiko“, plošný osel či vycpané břicho Sancho Panzy. A taky odkazy na Bizetovu Carmen. A že je naopak zbytečné hledat logiku tam, kde není.

Ale právě nedůslednost v použití principů lidového divadla způsobila, že jsme se podstaty inscenace dobrali poněkud klopotně, a to i přesto, že jsme

představení sledovali se zájmem. Pokud jde o herectví lidovému divadlu vlastní, pak je nejpřesněji naplňují Naďa Eflerová jako Sancho Panza, Ríša Bergmann (Padre Franchesco) a Míla Hilmanová (Doña Bombarda). Tam, kde představitelé ostatních postav zabíhají do psychologie a realistického hraní, kdy se berou příliš vážně, funguje inscenace už méně. To platí i o již zmíněných španělských rytmech.

Můžeme tedy shrnout, že inscenace je působivá tam, kde funguje v řádu lidového divadla. V místech, kde se tomuto řádu vymyká, už méně.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Odpoledne jsem viděl lidové divadlo, s nímž přijel DS při MěKS z Červeného Kostelce. Lidové divadlo nikoliv vesnické, sousedské, ale to, jež se kdysi zrodilo ve Vídni jako výraz městského života a jež je proniknuté životním optimismem, pozemskostí a také méně nebo více sentimentem. Tohle všechno dokázal autor a textu a režisér inscenace Vlasta Klepáček (a také představitel titulní role) do díla svého

srdce – Don Quijote aneb Veselý konec rytíře smutné postavy – a divadelního přesvědčení uložit. A našel pro to i některé herce, kteří hrají tuto polohu přesně a s gustem: Ríšu Bergmana jako faráře a především Naďu Eflerovou jako Sanchu Panzu, která přímo vyzařuje elementární, skoro živočišnou radost z toho, že se podílí na tamhle typu divadla a šíří ji i do hlediště. Vzal jsem to představení především jako

důkaz o ohromné šíři amatérského divadla. Neboť bychom zajisté mohli mluvit o zcela zvláštním autorském divadle, které je děláno jako naivní, tj. upřímný pohled na svět, na lidi, ale také na divadlo. To poslední bych podtrhl; je to především hluboké přesvědčení o tom, že divadlo je od toho, aby bylo zdrojem dobré nálady, potěšení a jisté přímočaré radostnosti i v nostalgii.

Jan Císař

BYLO NEBYLO, STALO SE NESTALO

PŘEHLÍDKA, KDE DNES ZNAMENÁ UŽ PŘED SEDMI LETY

V době před sedmi lety se rázem ocitli účastníci Divadelní Třebíče, kteří nafasovali identifikační placky. Jde o archivní kousky z roku 2001, mezi sběrateli ceněné zejména pro typický fialový odstín, nasládlý buket a nostalgickou příchut. Příští rok se podle informací redakce budou z úsporných důvodů faso- vat také archivní Strotze- rovy programové brožu- ry z roku 1621.

MOŽNÁ PŘIŠEL I MICHÁLEK

„Hadamczik mluvil s Michálkem a oživil naději na jeho příjezd“ tento titulek na serveru Sport.cz rozvířil diskuse

Jednu z nejelegantnějších ikon našeho porotcovského nebe sužují od zranění v posledním duelu s Dallasem zdravotní potíže natolik výrazné, že ohrožily jeho start na Divadelní Třebíči. Což by samozřejmě bylo citelné oslabení týmu i týmového ducha. A v očekávání nebyli jen fanoušci: „Pro mě je to hráč, který do týmu patří,“ vyjádřil se například třebíčský rodák Patrik Eliáš.

Úterní vydání deníku Dallas Morning News citovalo tiskového mluvčího San Jose Sharks, podle kterého se Michálek dnes podrobí vyšetření.

„Má chuť přijet a čeká na vyjádření lékařů. Cítí se v pořádku, bolí ho jen trochu rameno a za dva, tři dny bychom ho tady měli dát dohromady...“ řekl kouč Hadamczik. V pondělí byl přitom přesvědčený, že naděje na jeho příjezd padla. „Zavolal jsem mu ze slušnosti, že jsem s ním počítal. Už jsem s tím nepočítal, ale rozhovor s ním oživil naději.“

Situace však nebyla jasná ani ve středu ráno. Mgr. Bezoušková vydala prohlášení: „Michálek je na cestě. Už je v Praze, ale uvízl v zácpě. Slavnostní zahájení možná začne později.“

Přes všechny mystifikace a dohady Petr Michálek do Děčína přece jen dorazil a to dokonce včas. Při Slavnostním zahájení vypadal nadmíru zdravě a touha po hře z něj jen sršela.

Základní pětka se tedy sešla kompletní a teď už jen trošku toho štěstíčka...

DNES

ČTVRTEK 8. KVĚTNA 2008

10.00-10.55 DS Ty-já-tr Co?! Praha - L.N. Tolstoj, F. Skřípek: Příběh koně

13.00-14.00 Rozborový seminář (Příběh koně)

14.00-16.05 DS Právě začínáme Praha Horní Počernice - John Murrell: Poslední léto

17.00-18.00 Rozborový seminář (Poslední léto)

19.00-20.40 DK Jirásek Česká Lípa - František Zborník: Pension

21.30-22.30 Rozborový seminář (Pension)

ZÍTRA

PÁTEK 9. KVĚTNA 2008

10.00-12.30 Divadlo Bez střechy Vyškov - Jean Cocteau: Dvojhlavý orel

14.00-15.00 Rozborový seminář (Dvojhlavý orel)

15.00-16.55 DS Bezchibi Brtnice - Simon Williams: Polib tetičku

18.00-19.00 Rozborový seminář (Polib tetičku)

20.00-21.15 Ořechovské divadlo Ořechov - Molière, Vl. Peška: Paroháči aneb Červené kalhoty

22.00-23.00 Rozborový seminář (Paroháči)

Zpravodaj XVII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč / Divadelní Děčín 2008. Redakce: Lucie Nálevková, Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává MKS - Městské kulturní středisko Třebíč. Náklad 200 výtisků.